

Lukijalle

Paula Hirvonen ja **Taimi Pukki** aloittivat kumpikin omalla tahollaan sukumme juurien tutkimisen ja sukukyläämme Vaskelaa koskevan tietouden keräämisen 1980-luvun jälkipuoliskolla. Kun yhteinen harrastus tuli ilmi, he tavallaan jakoivat tehtäväkenttää keskenään. Taimi keskitti pääpainon sukututkimukseen, Paula kylätutkimukseen ja perinnetiedon keräämiseen.

Kirjassa oleva, vuoteen 2000 yltävä sukututkimus on Taimin sinnikkyiden aikaansammos. Hän tuntee vuosikausien työn jälkeen perin juurin **Waski-sukumme**.

Allekirjoittaneen syventyminen Vaskelan historiaan ja tapahtumiin alkoi alkuvuonna 1998, kun työstin äitini elämäntarinaa Laatokkan hiekkaranta oli valkoinen. Se sai Karjalan Liiton julistamassa karjalaisen naisen elämäkertakeruukilpailussa jaetun ensimmäisen palkinnon. Tämä innosti isäni elämäntarinan kokoamiseen ja kirjoittamiseen omille läheisilleni. Tulin vasta tässä vaiheessa tietoiseksi Paulan ja Taimin Vaskela-aktiivisuudesta. Sain heiltä tärkeää tietoa ja aineistoa työhöni.

Jaakko Koskivaara akseloitui neljänneksi pyöräksi yhteistyötelekoihimme loppukesällä 2000. Telekoiden vetäjänä oli kakkile neljälle yhteinen innostus sukukylämme ainutlaatuisuuteen ja vaskeloisuuden sisäistäminen.

Myös Jaakko oli paneutunut Vaskelan ja sukuhaaransa asioihin jo usean vuoden ajan. Hän tutki isänsä synnyinkylän, me muut oman synnyinkylämme menneisyyttä. Jaakon erityisansiona yhteistyössämme on korostettava sitkeää puurtamista arkistoissa. Kirjan vanhat kartat, Vaskelan isojaon pöytäkirjat yms. ovat hänen löytöjään. Olen saanut Jaakolta lisäksi käyttöni historiankirjoissamme vaiettujen asioiden ja tapahtumien lähdeainestoa.

Kalevalainen runous on suomalaisuuden syvin ilmenemismuoto japerusta. Vaskelan kylän elämä kumpusi vielä 1930-luvullakin kalevalaisuudesta. Sen rikkauden ja suomalaisen itsetunnon vartijat, karjalaiset inkerikkosukupolvet on kuitenkin yritetty painaa unohduksiin. Heidän aikaansaandksensa ovat kyllä juhlittuina kunniapaikoilla.

Kuten kirjan sivuilta tulet huomaamaan, hävityksen kohteeksi joutuneen inkerikkoheimomme ja -sukumme henkilöhistorian selvittäminen on ollut työlästä. Taimi ja Jaakko tapasivat toisensa monet kerrat Ortodoksisukujen Tutkijapiirissä tietämättä olevansa saman selvitystyön kimpussa. Paula on käyttänyt ulkopuolisena apunaan mm. Joensuun yliopiston tutkijoita.

Satoihin nousevat matkapäivät, joita on vierähtänyt Tverin myöten, monet tuhannet työtunnit ja merkittävät taloudelliset uhraukset ovat konkretisoituneet tekijöiltään, sisällöltään ja näkökulmiltaan ensimmäiseksi aivotaskeloiseksi kirjaksi. Uskon, että kaikki vaskeloista juurta olevat yhtyvät Paulalle, Taimille ja Jaakolle osoittamaan kiitokseen heidän urauurtavasta työstään Waski-suvun ja Vaskelan kylän saattamisessa elävänä eteemme. Olkoon kirja myös innoite nyt viitoitetulle tielle.

Omalta osaltani kiitän heitä myös luottamuksesta. Sain vastuulleni aihepiiriltään ja sisällöltään itselleni arvokkaan ja rakkaan julkaisun kokoamisen ja toimittamisen.

Henkilönimien kirjoitustavan poikkeavuudet kirjassa johtuvat käytetystä lähdekirjallisuudesta. Esimerkiksi, kun ortodoksisen kirjoitustavan mukaan nimi oli esimerkiksi Trofimov, se oli ruotsalaisluterilaisittain Trofimoff.

Toukokuussa 2001

Mauno Koskinen